

Van megújulás

A keresztény vallás legrégebbi és legnagyobb ünnepe a húsvét, amely az egyik legmélyebb emberi vágy, a feltámadás, a megváltás és az örök élet alapgondolatait foglalja magában.

Az ezt megelőző időszak, a Jézus sivatagi böjtjének emlékére tartott negyvennapos böjt hamvazószerdától nagypéntekig tart. Régen a böjt után csak húsvét első napján lehetett először húst enni.

Az előírások az elmúlt évszázadok, évtizedek során sokat enyhültek, a római katolikusokra például a nagyböjt időszakában ma ezek az előírások vonatkoznak a pénteki napokra.

„Tilos a hús fogyasztása, a nap folyamán egyszer szabad jóllakni, de megengedett két másik, csökkentett mértékű étkezés. Megtartása a betöltött 18. évtől a megkezdett 60. évig kötelező. (...) Fel vannak mentve a betegek, a terhes és szoptató anyák, s akik egy étke-

zés alkalmával csak keveset fogyaszthatnak, a koldusok, a megerőltető munkát végzők, az utazók, s azok a szellemi dolgozók, akiket a szigorú böjt akadályozna kötelességük teljesítésében.” (Magyar Katolikus Lexikon) Nem kötelezi a böjt azokat sem, akik nem a saját asztaluknál étkeznek, hanem például a munkahelyi menzán.

– A keresztény ember nagyböjt időszakában keresi, hogyan szabadulhatna meg belső lelki fáradtságától, hibáitól, reményvesztettségétől. Megpróbálja fegyelmezni magát testben és lélekben. A test törekvése az önfegyelem, azaz a böjt, a léleké pedig a szeretet. A feláldozás azt üzeni, hogy lehetséges és van megújulás. Ez az üzenet pedig nemcsak annak a maroknyi közösségnek szól, amely ezen a napon, kilépve a templomból, körmenetben mond hálát Istenének, hanem mindenkinek – mondja Tóth Ferenc lelkész.

Sz. A.

Panelfalak mögött

A KOMA névre hallgató, kortárs magyar színházi társulat 2010 óta működik a kerületben, az utóbbi egy évben elsősorban közösségi színházként. Tavaly decemberben mutatták be első, közösségi színházi eszközökkel megvalósított előadásukat, a *Blokkolót*. A mintegy nyolcvanperces előadás során kilenc újságolvasó fiatal mesél életéről: kamaszkori gondokról, párkapcsolatról, barátságról. Az előadások helyszíne egy második emeleti és egy kilencedik emeleti újságolvasó pannelakás.

A darab jelenetei a két lakás négy szobájában játszódnak. Mivel egy szobába tíznél több néző nem fér be, a stáb húszpercenként indítja, majd kálauzolja végig az egyes helyszíneken a tízfős nézői csoportokat, egymás után négyet. Ez a szereplők szempontjából azt

jelenti, hogy egy este négyszer adják elő a darabot, amely még egy profi színésznek is becsületére válna.

Az előadás egyaránt érdekes lehet a szereplők kortársai számára – hiszen róluk szól –, és a náluk idősebbek számára is. Gondoljunk csak bele, hányszor hallunk szülőket, pedagógusokat panas-

zkodni, hogy a kamaszok titkolóznak. Ezek a kamaszok most megtisztelnak bennünket az életükkel, a problémáikkal, a gondolataikkal, és minden bizalommal többre értékelik, ha most figyelünk rájuk, mint ha elolvastuk az üzeneteiket vagy távollétükben átkutattuk a szobájukat. Sz. Á.

Tervek és a semmi

Tervek mindég vannak, aztán azokból sose lesz semmi – a mondat Monory Mész András által még 1985-ben rendezett, akkor betiltott *Bebukottak* című dokumentumfilm egyik főszereplőjének szájából hangzik el. Harminc évvel később pedig a *Káin gyermekeiben*. A *Bebukottak* öt, gyilkosságért elítélt tizenéves történetét mutatta be. Olyanokét, akik nem előre megfontolt szándékkal öltek, hanem szinte még gyerekekként olyan helyzetben találták magukat, amelyben végzetesen rossz döntést hoztak.

Gerő Marcell Káin gyer-

mekei című filmje, amelyet a magyar kritikusok a legjobb dokumentumfilmnek választottak, nem kevesebbre vállalkozott, mint hogy egy emberöltővel később felkutatja az akkor kamasz, mostanra meglett férfiakat. Megtudja, mi lett a sorsuk, hogy kiderítse, van-e esélye a „normális” életre azoknak – és nem mellesleg azok gyerekeinek –, akik a tőlelőli börtönben váltak gyerekből felnőtté.

A filmet nézve vártam a pozitív sztorit, a kicsike kis „happy end”-et vagy legalább csak valami kis fényt az alagút végén. Szerettem volna, ha kiderül, legalább egyiküknek siker-

rült túllépnie a múlt árnyékán. De rá kellett jönnöm, hogy ez itt nem Hollywood, hanem egy dokumentumfilm. Egy film, amely nem vádol, nem keres felelősöket, csak elmesél egy történetet a generációkon keresztül görgetett megaláztatásról, ennek nyomán az óhatatlanul fellépő agresszióról, a teljes esélytelenségről és kilátástalanságról. Arról, hogy mindaz, amit az ember a börtönben kamaszkorában megtanul, amibe szocializálódik, az hasznavehetetlen a kinti életben, miközben az, amit a kinti életből elmulaszt, pótolhatatlan.

Székely Ágnes